

*Opa
met me
mee*

BECKY WADE

Andere boeken van Becky Wade

Serie *De zusjes Bradford*

Liefde op een briefje (novelle)

Hart op het spel

Ondersteboven van jou

Zoete verovering

Serie *De familie Porter*

Zonder twijfel de jouwe

Voor altijd de mijne

Serie *Misty River*

Blijf bij me

Geef me een kans

Kies voor mij (novelle)

Het wachten waard

*Comet me
Mee*
Misty River

Roman

BECKY WADE

Vertaald door Els Geluk

 de Parel

Uitgeverij De Parel – Doornenburg

Ter herinnering aan mijn geliefde schrijvershond Sam

2010-2021

Jij was bij me

terwijl ik de De familie Porter-serie,

de De zusjes Bradford-serie,

en de Misty River-serie schreef.

Jouw liefde en gezelschap

maakten mijn leven zo veel rijker.

Dank je wel, lieverd.

PROLOOG

NOVEMBER

In het testament van Finley Sutherlands vader stonden meerdere dingen beschreven die hij haar naliet, waarvan het verrassendste een aanwijzing was.

‘Maar... ik begrijp het niet,’ zei ze tegen de advocaat, Rosco Horton.

‘Je vader heeft een speurtocht voor je bedacht.’ Meneer Horton leunde naar voren, waarbij hij een puffend geluid maakte doordat zijn dikke buik nogal in de weg zat, om haar over zijn bureau heen een witte envelop aan te reiken. ‘Hij heeft bepaald dat je dit bij het voorlezen van zijn testament moet krijgen. De eerste aanwijzing van de speurtocht.’

Finley pakte de envelop aan en herkende direct haar vaders handschrift en de dikke, zwarte lijnen van zijn favoriete vulpen.

‘Voor Finley’ stond er op de voorkant geschreven.

‘Hij wilde dat je de envelop op een veilige plek bewaart,’ zei meneer Horton, ‘en hem pas op de morgen van je volgende verjaardag openmaakt. Wanneer ben je jarig?’

‘In januari.’

‘Denk je dat je tot dan de verleiding kunt weerstaan om al eerder in de envelop te gluren?’

‘Absoluut.’ Het voelde verkeerd om er zelfs maar over na te denken

om een verzoek in haar vaders testament te negeren.

Finley klemde de envelop voorzichtig tussen haar vingers. Ze was zich ervan bewust dat de aandacht van de advocaat op haar was gericht toen ze een blik op de envelop in haar schoot wierp. Haar vader had meneer Horton als zijn executeur-testamentair aangewezen. En aangezien zij het enige kind van haar ongehuwde vader was, had hij haar als enige erfgenaam aangewezen. Als de erfenis werd goedgekeurd zou ze zijn woning, bankrekeningen, investeringen en bezittingen erven. En toch was het dit, een simpele envelop, dat zowel verdriet als verbazing in haar losmaakte.

Een maand geleden was haar vader in de gevangenis onverwacht overleden.

Ze had niet verwacht dat ze nog een woord van hem zou horen. Maar door middel van deze geheimzinnige, verrassende brief had hij een manier gevonden om nog met haar te communiceren. *Voor Finley.*

‘Je vader vertelde me dat hij tijdens je kinderjaren met je verjaardag altijd een speurtocht voor je uitzette,’ zei meneer Horton.

Ze keek op. ‘Dat klopt. Tot het jaar dat ik vertrok om te gaan studeren, moest ik ieder jaar op mijn verjaardag aan de hand van een speurtocht mijn cadeau zoeken.’

‘Klinkt als een leuke vader-dochtertraditie.’

‘Dat was het ook.’ Herinneringen vulden haar hoofd. Het naar adem happen als ze een van zijn aanwijzingen had opgelost. Het gegrinnik van haar vader. Het geluid dat haar schoenen op de grond maakten als ze rende om te gaan kijken of ze de locatie van de volgende aanwijzing goed had geraden. Het moment dat ze op haar zevende verjaardag glanzend roze pakpapier openscheurde en er een poppenhuis tevoorschijn kwam.

Tot haar verbijstering gaf haar vader haar na zijn dood nog één laatste cadeau.

1

JANUARI

Dit was niet de eerste keer dat Luke Dempsey het moest bekopen omdat hij in het concept ‘eer onder dieven’ geloofde.

Dit was alleen de recentste keer.

De voorgaande keren had hij zichzelf verteld dat hij in de toekomst niet weer zijn nek zou uitsteken. Maar na verloop van tijd begon zijn geweten zich dan met zaken te bemoeien waar het zich niet mee moest bemoeien en stak hij toch weer zijn nek voor iemand uit. Om vervolgens daar de prijs weer voor te betalen. En daarna zichzelf opnieuw wijs te maken dat hij nu zijn lesje wel had geleerd.

Deze keer had hij zijn lesje écht geleerd. Voor de laatste keer.

Op deze koude, bewolkte woensdagmorgen liep Luke met vastberaden tred vanaf zijn parkeerplek naar dierenopvang Furry Tails. Het moderne, donkergrijze gebouw met zwart metalen dak nam meerdere hectares grond in beslag aan de weg die oostwaarts Misty River, Georgia, uit leidde.

Hij had lang op zijn vrijheid gewacht. Hij had zelfs de hele periode van zeven jaar gevangenschap aan het zorgvuldig plannen van zijn toekomst besteed. Zodra hij zijn plicht hier had vervuld, zou

hij naar Montana verhuizen en daar een huis met vrij uitzicht op de bergen bouwen. Vanuit zijn thuishkantoor zou hij een carrière in software- en websiteontwikkeling beginnen.

Hij had in gedachten al zo vaak door de kamers van zijn huis in Montana gelopen en iedere vierkante centimeter ingericht, dat die kamers vertrouwdwer voor hem waren geworden dan de kamers van het huis waarin hij was opgegroeid. Hij verlangde er met heel zijn hart naar om naar Montana te reizen en aan de slag te gaan. Zijn oude leven was compleet verdwenen en zijn nieuwe start was het enige wat nog voor hem telde.

Maar door die lastige eer-onder-dieven-overtuiging van hem moest hij eerst zijn belofte aan Ed Sutherland vervullen. Totdat hij dat had volbracht, zat hij in deze stad vast; zijn geboorteplaats waar hij honderd keer per dag werd herinnerd aan het verschrikkelijkste wat hem ooit was overkomen.

Hij opende de deur van het gebouw en stapte naar binnen.

Er was niemand in de hal slash wachtkamer. Op de houten panelen van de muur tegenover hem was met witte verf het Furry Tails-logo geschilderd: een gestileerde hond met een cirkel eromheen. Vier stoelen stonden rond een salontafel waarop een paar kleine cactussen stonden en een stapel magazines van de dierenbescherming lag. Het rook er naar peer en hond. De deur die naar een betonnen gang leidde, stond open, maar de doorgang werd door een soort traphekje versperd. In de verte hoorde hij honden blaffen.

Fronsend drukte hij op de bel die zich op de stapel tijdschriften bevond. Hij was nog niet eens aan zijn eerste werkdag hier begonnen en was nu al geïrriteerd.

Hij wachtte. Er kwam geen reactie dus dreunde hij met zijn vuist op de bel die nu luid rinkelde.

‘Ik kom eraan!’ klonk een vrolijke stem van achteren.

Volgens de website van Furry Tails was Finley acht jaar geleden vanaf thuis met deze non-profitorganisatie gestart, terwijl ze er een fulltimebaan naast had. Zes jaar geleden had ze toestemming van

een plaatselijke boer gekregen om zijn schuur te gebruiken en was ze de eerste betaalde werkkraft van Furry Tails geworden. Twee jaar geleden had ze dit gebouw laten bouwen en was Furry Tails hiernaartoe ver-

Een vrouw kwam het vertrek binnen. Ze was jong, mooi en droeg een vreemde, hippieachtige vilten hoed met een brede rand op haar hoofd. 'Kan ik u helpen?'

'Mijn naam is Luke Dempsey. Ik heb een afspraak met Finley Sutherland.'

Ze glimlachte. 'Dat ben ik.'

Verbaasd trok hij een wenkbrauw op.

Ze stak hem haar hand toe en hij schudde die.

'Wat leuk om je eindelijk te ontmoeten,' zei ze.

Hoe kon dit Finley zijn?

'Welkom bij het Furry Tails-team.' Ze zette een stap opzij en stak haar vingers in de kleine zakjes aan de voorkant van haar spijkerbroek met wijd uitlopende pijpen. 'Verwachtte je een ouder iemand?'

'Ja.' Veel ouder.

'Dat hoor ik vaak van mensen die mijn vader hebben ontmoet voordat ze mij ontmoeten.'

'Hij was in de tachtig.'

'Hij was tweeënvijftig toen ik werd geboren. Je zou verwachten dat al die gepassioneerde liefdesaffaires van hem voor meer kinderen hadden gezorgd.' Ze haalde haar schouders op. 'Maar, nee. Hij had alleen mij. En op behoorlijk late leeftijd.'

Eds bijnaam was 'Bergbewoner' geweest. Hij had dik, wit haar gehad. Een witgrijze baard. Zijn gelaatstrekken waren sterk en symmetrisch, maar zijn huid was gerimpeld en permanent gebruid.

Luke had nooit verwacht dat Eds dochter er zo zou uitzien. Een huid zo licht als room. Lichtblauwe ogen. Lang, zwart haar. Slank en ongeveer één meter vijfenzeventig lang. Haar beige trui zag eruit alsof die met de hand was gebreid. Ze droeg bruine klompsandalen en een gouden ring aan bijna iedere vinger.

Waarom zou iemand die binnen met dieren werkte een hoed dragen? Maar haar figuur was perfect. En die lippen...

Stop hiermee. Hij moest helder blijven denken. Het was alleen... Hoe kon dit Eds dochter zijn? 'Hoe oud ben je?' vroeg hij voor de vuist weg.

'Ik word bijna dertig.' Ze gebaarde dat hij haar moest volgen. 'Kom. Dan geef ik je een rondleiding.'

Ze liepen de gang in en Finley sloot het traphekje achter hen met een klik.

'Dit is een grote dag voor ons, want je bent Furry Tails' vijfde officiële werknemer,' vertelde ze. 'Het grootste gedeelte van ons team bestaat uit vrijwilligers.' Ze gebaarde naar links en rechts. 'Hier bevinden zich onze kantoren. Dit is onze vergader- en opleidingsruimte. Dit is het klaslokaal voor het naschoolse programma. Hier zijn de toiletten. Dit is de materiaalruimte. En hier doen we de honden in bad.'

Via een deuropening betraden ze een grote ruimte waarin aan beide zijden hondenhokken waren opgesteld. Ongeveer de helft van de hokken werd door een hond bezet.

'Hallo, schatjes,' zei ze tegen ze, terwijl ze in de richting van een deur liep waarboven een nooduitgangsbordje was bevestigd.

Luke had in zijn leven maar één hond gehad en dat was toen hij op de kleuterschool zat. Een golden retriever die naar de naam 'Caramel' luisterde. Het was een rustige hond geweest en hij had het goed met haar kunnen vinden. Maar hij was als kind absoluut niet gek op dieren geweest en als volwassene was hij dat nog steeds niet.

'De rest van de honden is buiten aan het spelen,' vertelde Finley hem, terwijl ze de deur opende. Een grote omheinde tuin strekte zich voor hen uit. Achter de tuin reikten beboste heuvels naar de hemel. De grond lag vol met hondenspeeltjes. Er waren ook tunneltjes en dingen waar de honden bovenop konden klimmen.

Allerlei soorten honden renden blaffend rond. Een van de beesten miste een oog. Een andere had maar drie poten. Bij weer een andere

hond waren er wieltjes aan zijn heupen bevestigd die de functie van zijn kreupele achterpoten overnamen.

In zijn hoofd probeerde Luke uit te rekenen hoeveel uur hij hier moest werken voordat hij zijn belofte had ingelost en kon vertrekken.

‘Toen ik met Furry Tails begon, redde ik allerlei soorten dieren dichtbij en ver weg,’ zei ze. ‘Maar ik had al snel in de gaten dat het belangrijk was om mijn missie in te perken. Nu richt Furry Tails zich op honden in Rabun County. Vooral op achtergelaten puppy’s, oudere honden die door hun eigenaren hier worden gebracht en honden met speciale behoeftes. Zoals je waarschijnlijk al is opgeval- len, zijn er hier meerdere mopshonden.’

Het was hem niet opgevallen en hij gaf er ook niets om.

‘Mopshonden hebben een speciaal plekje in mijn hart,’ zei ze.

‘Aha.’

Een van de mopshonden kwam naar haar toe gelopen en ze knielde om hem onder zijn kin te kriebelen. ‘Hallo, Harry, mooie vent van me. Je bent mooi, hè? Ja, heel mooi!’

Harry was helemaal niet mooi. En Furry Tails was een stomme naam voor een opvang. De staarten van mopshonden waren niet eens pluizig. Ze deden hem aan varkensstaarten denken.

‘Kunnen de honden... goed met elkaar overweg?’ Het kon toch geen goed idee zijn om een hoop asielhonden samen in een tuin te zetten?

‘We hebben de mogelijkheid om hier zestien honden op te van- gen. De honden die hier blijven, kunnen allemaal leuk met elkaar spelen. We laten de helft tegelijk in de speeltuin. We weten uit er- varing dat deze acht, en de acht die nog binnen zijn en straks naar buiten mogen, goed met elkaar overweg kunnen.’ Harry stak zijn neus in de lucht zodat Finley er beter bij kon. Aan zijn ademhaling te horen leed het beest aan allergieën. ‘De meerderheid van de hon- den die aan ons programma deelnemen, verblijven niet hier.’

‘Waar dan wel?’

‘In gastgezinnen. We hebben een geweldig netwerk van vrijwillige gastgezinnen die onze belangrijkste missie ondersteunen.’

‘En dat is?’

‘Om alle honden een liefhebbend thuis te geven waar ze definitief kunnen blijven.’

Een oude hond waggelde naar hen toe en tikte met zijn poot tegen Lukes scheenbeen. Ongemakkelijk gaf hij het beest een paar klopjes op zijn kop.

‘Onze secundaire missie,’ ging ze verder, ‘is het stoppen van het onnodig doden van dieren. We doen alles wat we kunnen om hen uit het asiel te houden. We hebben een voedselbank voor eigenaren die moeite hebben om de kosten voor hondenvoer op te brengen. We organiseren ook sterilisatie- en castratiebehandelingen.’ Harry en de oude hond gingen bij hun voeten liggen. Finley kwam overeind en ratelde over aantallen van asioldieren die ieder jaar een spuitje kregen.

Luke sloeg zijn armen over elkaar. Onverschillig hoorde hij haar relax aan en hij zag een bloes op haar wangen verschijnen terwijl ze zich over het onderwerp opwond. Ze gebaarde met haar handen om haar woorden kracht bij te zetten. Het maakte haar duidelijk ontzettend boos dat oudere, behoeftige, verlegen, verdwaalde en agressieve dieren bij het asiel geen schijn van kans maakten.

‘We redden er zo veel we kunnen van de dood.’

Hij had altijd al gedacht dat gedreven dierenactivisten excentriek waren en Finley bewees dat hij gelijk had. Ze was vreemd – wat logisch was als ze op haar vader leek. Een softie. Idealistisch en naïef. Een dromer.

Eindelijk stopte ze lang genoeg om diep adem te halen. ‘Heb je vragen over onze missie?’

‘Nee.’

‘Oké, als je nog vragen te binnen schieten... voel je vrij om ze te stellen.’ Ze keek hem in de ogen. ‘Mijn vader wilde echt heel graag dat je hier zou werken terwijl je probeert je leven weer op de rit te

krijgen. Het geeft me voldoening om te zien dat zijn wens in vervulling gaat.’

Hij vertelde haar niet dat hij deze baan niet nodig had om zijn leven weer op de rit te krijgen. Hij had genoeg geld en wist wat hij wilde. ‘Hoeveel weet je van mijn vriendschap met je vader?’

‘Hij praatte veel over je, dus heel wat. Ik weet dat je niet lang na hem in de gevangenis arriveerde.’

‘Klopt.’

‘Hoelang was hij daar al toen jij kwam? Een jaar of zo?’

Luke knikte.

‘Zijn maten in de gevangenis wisten dat ik in Misty River woon. Dus zij vertelden hem dat jij hiervandaan komt. Hij wilde je per se ontmoeten en mocht je van begin af aan.’

‘Hij was een goede man.’

‘Ja, dat klopt.’ Boven hen weken de wolken uiteen en de eerste zonnestralen van de dag vielen over de tuin. Haar ringen schitterden in het licht. ‘Afgelopen zomer vertelde hij me dat je in de herfst voorwaardelijk vrij zou komen. Hij wist dat je in de gevangenis je bachelor- en masterdiploma in informatica hebt behaald. Hij wist ook dat Furry Tails een nieuwe website nodig heeft. We hebben een geavanceerdere manier nodig om honden te matchen met mensen die op zoek zijn naar een hond die aan bepaalde criteria voldoet, weet je. We willen via onze site producten verkopen. We willen een platform voor online inzamelingsacties. We kunnen wel een effectievere SEO, nieuwsbrieven, advertenties en sociale media gebruiken. In mijn vaders ogen was jij een technisch genie.’

‘Je vader was in de tachtig. Volgens mij zag hij iedereen van mijn leeftijd als een technisch genie.’

‘Nee. Hij was niet makkelijk te imponeren. Als hij iemand een genie op een bepaald gebied vond, dan is die persoon dat waarschijnlijk ook echt.’

Hij maakte een grommend geluid.

Het hondje met drie poten kwam voor hen tot stilstand en keek

Finley smekend aan. Ze nam het dier in haar armen. ‘Zijn we het erover eens dat je genie genoeg bent om in Furry Tails technische behoeftes te voorzien?’

‘Daar zijn we het over eens.’

‘Geweldig.’ Met de hond in haar armen ging ze hem voor naar binnen. Ze liepen naar de gang en met haar voet duwde ze de deur waarop ‘Kantoren’ stond open. Ze stapten een vertrek binnen waar drie bureaus naast elkaar voor het raam stonden. In het midden van de ruimte stond een eiland van kastjes met een werkblad erbovenop. Langs de muur tegenover de bureaus zag hij een printer, kopieerapparaat, waterkoeler, koffiemachine en een kleine koelkast.

‘Dit is onze centrale werkruimte. En dat bureau is voor jou.’ Terwijl ze met een hand de hond vasthield, wees ze met de andere naar het bureau dat het verst van de gang was verwijderd. ‘Heb je een computer, of moet ik er een voor je regelen?’

‘Ik heb mijn eigen computer bij me. Hij ligt in mijn auto.’

‘Perfect. Deze twee bureaus zijn van Kat en Trish. Ze werken vandaag wel, maar niet op kantoor. Ze zijn op pad om huisbezoekjes af te leggen bij potentiële gastgezinnen.’

Huisbezoekjes? Hoe hoog lag de lat om een hond met één oog te adopteren? Hij vroeg zich af hoe ze überhaupt mensen voor deze dieren konden vinden.

‘Kat verzorgt de trainingen voor de adoptiegezinnen, vrijwilligerscomités, subsidies, sterilisatie- en castratiebehandelingen en al het papierwerk en de financiën. Trish is het aanspreekpunt voor veterinaire zorg, fondsenwerving en onze voedselbank.’

‘En wat doe jij?’

‘Ik sta iedereen die contact met ons opneemt te woord, wat een groot deel van mijn tijd in beslag neemt. Ik krijg dagelijks meer dan honderd e-mails en telefoontjes. Ik spreek op evenementen. Ontmoet donateurs. Onderhou contact met het asiel van deze regio. We verdelen de taken qua hondenverzorging en -training.’

‘Je zei dat ik de vijfde werknemer ben. Wie is de vierde?’

‘Akira. Zij verzorgt ons naschoolse programma.’ De hond met drie poten nieste. ‘Ik verwacht dat je het grootste gedeelte van je tijd achter je computer zult doorbrengen en de rest bij de honden.’

‘Ik heb geen ervaring met honden.’

‘Geen probleem.’

Voor haar misschien niet.

‘We leren je alles wat je moet weten,’ zei ze. Ze liep naar de deur aan de andere kant van het vertrek. ‘Dit is mijn kantoor. Kom verder en neem plaats.’

Hij volgde haar naar binnen. Ze had de muren petrol geschilderd. Op de vloer lag een vloerkleed, wat een merkwaardige keuze leek voor een kamer in een gebouw met honden die misschien niet allemaal zindelijk waren. Op haar bureau van plexiglas stonden nog meer cactussen, een lamp, een mok en een albasten beeld van een mopshond.

Ze gingen zitten.

Het was moeilijk om haar serieus te nemen als er een hond als een dekentje op haar schoot lag.

‘Je zorgt ervoor dat die stoel er klein en oncomfortabel uitziet,’ zei ze, duidelijk geamuseerd.

‘Dat komt doordat hij dat allebei is.’ Haar stoel was groot en geel. De zijne klein en met patronen in de stof en glanzende metalen armleuningen.

‘De stoel is geen van beide,’ gaf ze hem vriendelijk terug. ‘Ik denk dat het komt doordat je gewoon groot bent en je niet snel op je gemak voelt.’

Hij hield haar blik vast, maar gaf geen antwoord.

Finley geloofde niet in stereotypes.

Dat betekende niet dat ze de karakteristieken van de mensen die ze ontmoette niet opmerkte. Die merkte ze zeker op. Alleen weigerde

ze om mensen op basis van die karakteristieken in hokjes te plaatsen.

Tijdens haar jeugd had ze vrij over haar vaders land rondgerend, waarbij haar haren in een klittenbos achter haar aan gewapperd hadden, terwijl ze op de voet gevolgd werd door een stel honden. Het was geen traditionele jeugd geweest en ze zag zichzelf als open-minded.

Dus hoewel Luke Dempsey precies in het hokje 'ex-crimineel' paste, weigerde ze hem daarin te plaatsen.

Zijn lichtgebruinde huid accentueerde zijn groenbruine ogen waarin een gesloten blik lag. Hij had een vorstelijke neus die een negentiende-eeuwse Italiaanse prins niet mistaan zou hebben. Zijn lippen vormden een rechte lijn, wat hem een serieuze uitstraling gaf. Een stoppelbaard bedekte zijn geprononceerde jukbeenderen en kaaklijn. Zijn prachtige donkerbruine haar was in een mannelijk kapsel geknipt en zo lang dat sommige plukken bijna tot in zijn ogen reikten. Hij droeg een grijze hoody met daaroverheen een zwart leren jack. Zijn zwarte spijkerbroek eindigde in halfhoge schoenen met veters.

Ze voelde zich niet vaak klein bij mannen, maar Luke was ruim tien centimeter langer dan zij. Zo rond de een meter achtentachtig? Hij bewoog zijn gespierde lichaam met de souplesse van een atleet, maar tegelijkertijd had zijn houding iets defensiefs. Als ze niet had geweten dat hij drieëndertig was, had ze hem ietsje ouder geschat.

Luke deed haar aan leistenen platen denken. Grillig. Onbuigzaam.

Normaal gesproken vulde ze haar leven met rustgevende dingen: rustgevende muziek, rustgevende kruidenthee, rustgevende geuren en rustgevende gedichten. Hij was niet rustgevend. Hij was rustig, maar op een manier zoals een vulkaan rustig is terwijl onder het oppervlak het magma gevaarlijk stijgt.

Gelukkig voelde ze zich niet ongemakkelijk bij stilte. Ze had haar hele leven al tegen huisdieren gepraat die niets terugzegden. Er waren zelfs maar weinig dingen – buiten het doden van dieren, nucleaire wapens, ongerechtigheid, oorlog, de vernietiging van natuurlijke habitatten en de verbanning van boeken – die haar een ongemakkelijk gevoel bezorgden.

‘Wanneer ben je voorwaardelijk vrijgekomen?’ vroeg ze.

‘In november.’

‘O?’ zei ze verbaasd. ‘Ik heb mijn vader maanden geleden beloofd je aan te nemen zodra je vrijkwam. Waarom heb je tot vorige week gewacht om contact met me op te nemen?’

‘Omdat de belofte die ik aan je vader heb gedaan pas dit weekend in werking treedt.’

Ze knipperde verward met haar ogen. ‘Huh?’

‘Wat hebben ze je over je vaders dood verteld?’

Ze probeerde haar gedachten op een rijtje te krijgen. Had hij een belofte aan haar vader gedaan? En die had op de een of andere manier met zijn dood te maken? ‘Alles wat ik over mijn vaders dood weet, is afkomstig uit het verslag dat ik van de gevangenis heb ontvangen. Daar stond in dat mijn vader in de gemeenschapsruimte aan het dammen was. Hij stond op, wankelde en viel op de grond. Zijn maten riepen om hulp en er kwam ook snel hulp. Maar hij was niet meer te helpen. Hij had een plotselinge hartaanval die tot een hartstilstand leidde. Binnen een paar minuten was hij overleden.’

Hij was op een mooie oktobermorgen gestorven. Ze had een lunch met donateurs gehad en was – met open autoraampjes om frisse lucht binnen te laten – onderweg naar haar werk geweest toen ze door de gevangenis werd gebeld. De radio had op dat moment *Both Sides, Now* van Joni Mitchell gespeeld. Ze had haar auto direct in de berm stilgezet, de raampjes dichtgedaan en haar radio uitgezet, zodat ze zich op het gesprek kon concentreren. En zo had ze luid en duidelijk het nieuws vernomen dat haar vader – degene die van haar hield, haar verdedigde, in haar geloofde en haar bovenaan zijn prioriteitenlijstje zette – er niet meer was.

Iedere keer als ze aan dat moment terugdacht, hoorde ze in haar hoofd de zinnen van het liedje waarnaar ze luisterde op het moment dat ze gebeld werd. *So many things I would have done. But clouds got in my way.*

‘Ik was degene die met je vader aan het dammen was toen hij een

hartaanval kreeg,' vertelde Luke haar. 'Het gebeurde allemaal precies zoals je is verteld.'

'Jij was bij hem toen hij overleed?'

Hij knikte.

'Had hij pijn?'

'Een beetje wel, ja.'

Een steek van verdriet trok door haar heen.

'Maar hij raakte niet in paniek,' voegde hij eraan toe. 'Hij sprak duidel-

'Wacht. Kun je me precies, woord voor woord, vertellen wat hij zei? Ik wil echt... Het zou me gewoon helpen om ieder detail te weten.' Luke was bij de laatste minuten van haar vaders leven aanwezig geweest; ze wilde dat zij dat was geweest. Ze had behoefte aan details.

'Ik knielde naast hem neer nadat hij op de grond was gevallen en vroeg hem wat er aan de hand was. Hij zei dat hij pijn op zijn borst had.'

'Oké.'

'Ik riep om hulp, maar zag gelijk al dat de andere gevangenen en de bewakers al hulp aan het halen waren. Ik wilde je vader zeggen dat hij rustig moest blijven, maar hij onderbrak me. Hij zei dat ik iets voor hem moest doen als hij het niet haalde.'

Een onheilspellend gevoel maakte zich van haar meester en ze voelde een druk op haar borst.

'Hij had moeite met ademen,' ging Luke verder, 'maar het lukte hem om me te vertellen dat hij voor je verjaardag een speurtocht in elkaar had gezet. Hij vertelde dat je de eerste aanwijzing op negen januari zou lezen. Hij zei dat ik ervoor moest zorgen dat ik voor die datum hier werkte en dat ik vervolgens tijdens de speurtocht voor jouw veiligheid moet zorgen, omdat je gevaar kunt lopen.'

'Gevaar?'

'Dat is wat hij zei.'

Ze schoof de ring om haar middelvinger een paar millimeter naar

boven en toen weer terug naar beneden. Met een tikkend geluid kwam hij tegen de ring eronder aan. *Tik*. Naar boven, naar beneden. *Tik, tik, tik*. Haar vader had Luke in vertrouwen genomen over de speurtocht. Dat had hij gedaan voordat zij van het bestaan van de speurtocht afwist en hij had daar iets aan toegevoegd wat haar niet was verteld: potentieel gevaar. ‘Dus, jij beloofde mijn vader dat je hier zou werken en... voor mijn veiligheid zou zorgen?’

‘Niet direct. Er waren – zijn – dingen die ik wil doen. Maar hij smeekte me. Ik wist niet of hij zou overlijden, maar ik zag wel dat hij er erg aan toe was. Dus ben ik akkoord gegaan. Hij liet me het beloven. Het was alsof hij daarna toestemming had om te gaan. Hij sloot zijn ogen. Een paar seconden later was hij bewusteloos.’

Ze trok haar beker met pepermuntthee naar zich toe en vouwde haar handen eromheen, alsof de beker haar troostende warmte kon bieden. Maar dat kon hij niet. De thee was al lang koud geworden. ‘Bedankt. Dat je bij hem was. Dat je hem dat beloofd hebt. Ik twijfel er geen moment aan dat je de laatste momenten makkelijker voor hem hebt gemaakt.’

Nadat ze haar vader had verteld dat ze bereid was om Luke in dienst te nemen, had Finley zich verdiept in de re-integratie van gevangenen. Haar enthousiasme was gegroeid met iedere pagina die ze had gelezen. Ex-gevangenen hadden vaak veel moeite om een baan te vinden. Ze had in die behoefte willen voorzien en op die manier een man als haar vader helpen. Waar nog bij kwam dat dieren een therapeutische uitwerking op mensen hadden. Wat was er idealer dan voorwaardelijk vrijgelatenen die dieren hielpen en dieren die voorwaardelijke vrijgelatenen hielpen? Ze had de baan hier als Lukes reddingslijn gezien.

Ze begreep nu dat die baan waarschijnlijk juist een obstakel voor hem was.

‘Je moet weten dat ik je niet aan je belofte zal houden,’ zei ze. ‘Je hoeft hier niet te werken. Je hoeft me niet met de speurtocht te helpen. Je bent vrij om te gaan.’

‘Nee, dat kan ik niet doen.’

‘Je zei dat er dingen zijn die je wilt doen. Voel je vrij om te gaan en die dingen te doen. Mijn zegen heb je.’

Hij was niet iemand die zijn emoties liet zien, maar ze zag even een subtiele zweem van verlangen in zijn harde gelaatstrekken.

‘Je bent vrij om te vertrekken,’ vertelde ze hem. ‘Ik huur wel iemand anders in om de website opnieuw in te richten.’

‘Ik heb de belofte niet aan jou gedaan, dus je kunt me er ook niet van vrijspreken. Het was iets tussen je vader en mij.’ Zijn lichaamshouding straalde koppige vastberadenheid uit. ‘Ik hou me aan mijn belofte.’

Ze nam de man tegenover zich op en dacht na over wat ze over zijn verleden wist.

Ooit had een groep kinderen van middelbareschoolleeftijd tijdens een werkvakantie in Midden-Amerika meer dan een week in een kelder vastgezeten, terwijl het gebouw boven hen door een aardbeving was ingestort. Ze waren de bekendste en meest geliefde inwoners van Misty River geworden en stonden bekend als de ‘Wonderlijke Vijf’.

Luke was een van die vijf.

Sinds die noodlottige aardbeving was er bijna twintig jaar voorbijgegaan. De toenmalige middelbareschoolleerlingen waren nu volwassen en Luke was de meest teruggetrokkene van de vijf. Hij was direct na hun redding uit de schijnwerpers gestapt en had nooit interviews gegeven en was niet in het openbaar verschenen.

De andere vier waren met hun leven verdergegaan en succesvol geworden. Natasha MacKenzie, advocaat en moeder. Genevieve Woodward, Natasha’s zus, auteur van Bijbelstudies. Ben Coleman, leraar op de middelbare school. Sebastian Grant, pediatrisch hartchirurg.

Op de dag van zijn achttiende verjaardag was Luke met school gestopt en had hij zijn ouderlijk huis verlaten. Hij was in Atlanta bij een garage aan de slag gegaan waar gestolen auto’s werden omgebouwd, totdat hij werd gearresteerd voor het stelen van een auto en in de gevangenis was beland.

Je had niet veel fantasie nodig om te bedenken waarom Luke van het rechte pad was afgeweken, terwijl de andere vier hun leven wel op de rit hadden. Bij de aardbeving waren tweeduizend mensen omgekomen, maar slechts één van hen was een inwoner van Misty River geweest.

Zijn naam was Ethan. Hij was twaalf jaar oud. En Lukes jongere broer.

Finley was pas na haar studie naar dit stadje verhuisd, dus ze had Luke niet gekend toen hij nog jong was. Maar iedereen die hem in die periode wel had gekend, zei dat Luke voor de dood van zijn broer een goede jongen was. De natuurramp had hem zowel van zijn broer als van zijn veelbelovende toekomst beroofd.

En nu zat zij hier tegenover hem en probeerde ze tot zich door te laten dringen dat deze gewonde, gecompliceerde, beruchte man van de speurtocht voor haar verjaardag afwist. Hoewel Luke zo hard als steen was, was hij blijkbaar ook meelevend genoeg om haar vaders laatste wens in te willigen. En dat was dat hij... haar zou beschermen?

Tegen wat?

Ze had de speurtocht als een persoonlijk iets tussen haar vader en zichzelf gezien. Compleet veilig, net als alle voorgaande speurtochten. In haar binnenste voelde ze een weerstand tegen het idee om samen met een vreemde aan deze speurtocht te beginnen.

Maar beetje bij beetje nam een tegengestelde kracht het tegen die weerstand op en overwon uiteindelijk.

Het verlangen naar herstel voor Luke.

Luke Dempseys leven was tragisch en moeilijk geweest. Veel mensen beschouwden hem als een hopeloos geval.

Het punt was dat zij een zwakke plek voor hopeloze gevallen had. Het ging tegen haar karakter in om een schepsel aan zijn lot over te laten. In de loop van de jaren was ze oog in oog komen te staan met talrijke woeste dieren. Honden die mishandeld waren. Verwilderde katten. Ongetemde paarden. Er had zich zelfs een gedenkwaardig voorval met een ontzettende boze wasbeer voorgedaan.

Ze had vaak, tot in het diepst van haar wezen, gevoeld dat God een bepaald gewond schepsel aan haar zorgen overdroeg.

Dat is precies wat ze nu voelde. Bij Luke.

Geen enkele van haar vroegere 'hopeloze gevallen' was een hopeloos geval gebelevd. Geen enkel schepsel – geen dier of mens ter wereld – was reddeloos verloren. Als Luke en zij hier bij Furry Tails en tijdens haar speurtocht samenwerkten, had ze twee keer zo veel kans om een bijdrage aan Lukes herstel te leveren.

'Kun je me wat meer over de speurtocht vertellen?' vroeg hij.

Ze vertelde hem over de verjaardagstraditie uit haar jeugd en over de eerste aanwijzing die haar vader bij de advocaat had achtergelaten.

'Hoe heeft hij de rest van de aanwijzingen geregeld? Hij zat acht jaar lang in de gevangenis.'

'Hij moet de speurtocht en zijn testament in orde hebben gemaakt nadat hij de borgsom had betaald en voordat zijn rechtszaak begon.'

Luke zat ongelooflijk stil. Zijn sterkte handen rustten op de uiteinden van de armleuningen. 'Waar is die eerste aanwijzing nu?'

'Ik heb de envelop een paar maanden in een kluis bewaard. Zaterdag ben ik jarig, dus ik heb hem eergisteren opgehaald. Op dit moment ligt hij op mijn keukentafel.'

'Ik zou hem verstoppen.'

Ze knikte. 'Het is voor mij een raadsel hoe of waarom deze speurtocht me in gevaar zou kunnen brengen.'

'Ik vermoed dat hij deze keer iets waardevols voor je heeft verstoppt. Zo waardevol dat andere mensen het misschien willen hebben.'

'Ik kan niet bedenken wat de schat in dat geval zou zijn.'

'Wanneer open je zaterdag de envelop met de aanwijzing?'

's Morgens, direct na mijn ontbijt. Precies zoals vroeger.'

'Dan kom ik dan naar je toe.'

'Bedankt voor het aanbod, maar ik wil liever alleen zijn als ik de envelop open.'

Er verscheen een ontstemde uitdrukking op zijn gezicht.

'Ik ga niet op zoek naar de schat,' voegde ze eraan toe. 'Ik wil

alleen graag wat tijd om... het te verwerken.' Afwezig aaide ze de warme kop van de hond die nog steeds op haar schoot lag. 'Wat dacht je ervan om zondagavond bij mij te komen eten? Dan zal ik je dan de brief laten zien.'

Nog een ontstemde blik van zijn kant.

'Als je bij deze speurtocht betrokken wilt –' begon ze.

'Ik b n erbij betrokken.'

'Dan zul je je toch minstens een klein beetje in mijn leven moeten mengen. En dingen met mij moeten overleggen. In verband met mijn werkschema en mijn rouwproces zullen we dit op mijn tempo moeten doen.'

'Hoelang denk je dat de speurtocht zal duren?'

'Toen ik nog jong was, waren de speurtochten kort en makkelijk. Ik deed er ongeveer dertig minuten over om de schat te vinden. Tijdens mijn tienerjaren werden ze steeds uitgebreider. Voor de laatste had ik een paar maanden nodig. Ik doorkruiste in de weekenden heel Noord-Georgia.'

Luke zag eruit alsof ze hem zojuist had verteld dat ze naar de vuilnisbelt zouden gaan en iedere vuilniszak doorzoeken. 'Om je te kunnen beschermen, moet ik alles van je horen wat je over de speurtocht, je vaders arrestatie, zijn carrière, familie en vrienden, fouten en financiën weet. Zul je die informatie met me delen?'

'Ik... denk het?' Ze had al in geen jaren meer verantwoording aan iemand hoeven afleggen.

'Finley.'

'Oké, dan.'

'Wie weet er nog meer van de speurtocht?'

'Alleen mijn vaders advocaat.'

'Naam?'

'Rosco Horton.'

'We kunnen niemand vertrouwen,' zei hij. 'Niemand buiten Rosco, jij en ik mag hier iets van afweten.'

'Ik heb het aan niemand verteld. En dat zal ik ook niet doen.'

‘Mooi.’ Hij stond op.

‘Niet zo snel.’

Hij liet zich weer in zijn stoel zakken.

‘Aangezien jij me vraagt om concessies te doen,’ zei ze, ‘is het niet meer dan eerlijk als ik jou ook iets mag vragen.’

‘Ik luister.’

‘Furry Tails heeft echt een nieuwe website nodig. Dus als je hier blijft, zou ik graag hebben dat je de site afmaakt, ongeacht hoe snel we de speurtocht hebben afgerond.’

‘Ik zal je website afmaken.’

Niemand had haar ooit voor een harde kapitalist aangezien en ze had er een hekel aan om over financiën te praten. Dat gezegd hebbende, ze was een zakenvrouw en transparantie was een van haar grootste idealen. ‘En nog iets. Furry Tails heeft de middelen om je salaris te betalen, maar ik heb geen bedrag voor een bodyguard in mijn persoonlijke budget opgenomen.’

Zijn groenbruine ogen keken haar met een scherpe blik aan. ‘Ik wil niet dat je me extra betaalt.’

‘Goed dan. Dan worden we speurtochtpartners?’ Dit was echt de onwaarschijnlijkste combinatie ooit.

‘Partners,’ stemde hij met haar in.

UITGEVERIJ DE PAREL

Uitgeverij de Parel is de uitgeverij van de parels onder de boeken en inmiddels niet meer weg te denken uit het boekenlandschap. Ze stelt alles in het werk om de mooiste uitgaven voor jong en oud te maken en op de markt te brengen, zodat jij ze kunt lezen.

De boeken – van fictie tot non-fictie – kenmerken zich door de mooie en verzorgde lay-out, en bevatten altijd een inspirerende, gelovige boodschap. Kortom: echte ‘parels’ – boeken met waarde.

Wil je op de hoogte blijven van het laatste boekennieuws en de leukste aanbiedingen? Volg ons dan online!

www.uitgeverijdeparel.nl

Hier vind je alles wat je wilt weten over onze boeken, gratis leesfragmenten, fijne tips voor verschillende gelegenheden, onze e-books, informatie over onze auteurs en nog veel meer!

www.uitgeverijdeparel.nl/nieuwsbrief

Onze nieuwsbrief verschijnt elke maand en staat altijd vol met het laatste nieuws over de nieuwste boeken, de beste aanbiedingen en je ontvangt zo nu en dan leuke en exclusieve downloads en exclusieve kortingscodes. Meld je aan en mis nooit meer iets!

www.facebook.com/uitgeverijdeparel

Ook hier delen we de leukste boekennieuwtjes met je en brengen we je op de hoogte van al onze acties. Maar daarnaast organiseren we hier regelmatig leuke winacties, delen we reviews en nog veel meer. Wil je dat niet mislopen? Volg ons!

www.instagram.com/uitgeverijdeparel

Net als op Facebook delen we hier de leukste boekennieuwtjes met je, inspireren we je en geven we zo nu en dan iets leuks weg. Volg je ons?

Lees ook:

Blijf bij me

Misty River – I

Als geliefd Bijbelstudie-auteur Genevieve Woodward een anonieme brief ontvangt die verband houdt met het verleden van haar ouders, keert ze terug naar haar geboorteplaats Misty River, in de Blue Ridge Mountains, om de geheimen rond haar familie te ontrafelen. Maar zelf draagt Genevieve ook een geheim met zich mee en daar wordt ze mee geconfronteerd als Sam Turner, de eigenaar van de cottage waar ze tijdelijk verblijft, erachter komt wat ze met alles in zich probeert te verbergen.

Sam heeft zijn zorgen, zijn eenzaamheid en zijn imago als buitenstaander omarmd, en is erg op zijn rustige en afgezonderde leven gesteld. Het laatste wat hij wil, is dan ook de cottage op zijn landgoed verhuren aan een vrouw die worstelt met een probleem dat de herinneringen aan zijn grootste fout weer tot leven wekt. Maar hoe kan hij haar wegsturen nu ze hem zo hard nodig heeft?

Blijf bij me | Becky Wade |
ISBN 9789493208001 | 442 pag.

Geef me een kans

Misty River – II

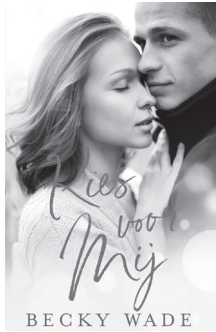
Sebastian Grant kan zich bogen op een succesvolle carrière als kinderhartchirurg, maar dat kan de leegte binnen in hem niet vullen. Dan ontmoet hij middelbareschoollerares Leah Montgomery en zijn drukke leven komt opeens tot een halt. Hij valt als een blok voor haar, om vervolgens een afschuwelijke ontdekking te doen: Leah is de vrouw op wie zijn beste vriend verliefd is.

Leah heeft één grote droom: haar doctoraat in de wiskunde halen. En ze is vastbesloten om haar droom waar te maken en zich daarbij door niets tegen te laten houden. Al helemaal niets wat met romantiek te maken heeft. Als ze een verrassende uitslag van een DNA-test ontvangt, vraagt ze Sebastian om raad. Vervolgens proberen ze samen de geheimen van haar afkomst te onthullen en hoe meer ze samenwerken, hoe sterker zich tot elkaar aangetrokken voelen. Wat hen bepaalt bij de vraag: durven ze elkaar ondanks de hindernissen tussen hen een kans te geven?

Geef me een kans | Becky Wade |
ISBN 9789493208360 | 432 pag.

Kies voor mij

Misty River

De artistieke Connor Bryant is al jarenlang verliefd op Shay Seaver, maar hij heeft er nooit echt werk van gemaakt, bang dat ze hem zou afwijzen. Nu, zestien jaar later, is hij terug in Misty River, en alsof het zo moet zijn, heeft Shay momenteel geen vriend. Dus dit is zijn kans. Zijn angst om afgewezen te worden, is echter nog niet verdwenen, daarom verzint hij een plan. Hij vertelt Shay dat hij iemand heeft gevonden met wie hij wil daten en dat hij daarom een make-over nodig heeft, als het gaat om zijn uiterlijk en datingstrategieën. Hij vraagt haar of ze hem wil adviseren, in de hoop dat hij er zo achter komt hoe hij haar ideale man kan zijn. Wat hij haar niet vertelt? Dat zij degene is met wie hij wil daten.

Shay stemt onmiddellijk in met Connors verzoek, omdat hij een van de aardigste jongens is die ze kent. Maar al snel daarna beseft ze dat ze een probleem heeft: ze heeft Connor beloofd hem te helpen het hart van een andere vrouw te winnen, maar diep vanbinnen wil zij zijn hart veroveren.

Kies voor mij | Becky Wade |
ISBN 9789493208650 | 128 pag.

A close-up photograph of a man and a woman about to kiss. The man is on the left, wearing a dark jacket with a grey hood, and the woman is on the right, wearing a blue patterned top. The background is a soft, out-of-focus light blue.

Zijn belofte

*zal hem meer kosten
dan hij zich ooit had kunnen voorstellen...*

Schuldgevoelens tekenen het leven van Luke Dempsey al jarenlang en doen hem uiteindelijk zelfs in de gevangenis belanden. Als zijn vriend en medegevangene kort voor Lukes vrijlating op sterven komt te liggen, bekent de oudere man dat hij een aantal aanwijzingen voor zijn dochter, Finley, heeft nagelaten die leiden naar de schat die hij heeft verborgen. Omdat hij bang is dat ze niet de enige is die achter de schat aan zit, laat hij Luke beloven dat hij Finley tot het einde van haar zoektocht toe zal beschermen.

De pittig en idealistische Finley Sutherland is de eigenaar van de dierenopvang van Misty River en heeft een hart voor hopeloze gevallen. Ze accepteert Lukes hulp bij de schattenjacht, terwijl ze hem op haar beurt heimelijk probeert te helpen door hem over te halen zichzelf te vergeven wat er in het verleden is gebeurd, iets wat hij tot nu toe weigert te doen.

Naarmate ze dichter bij de ontknoping komen, beginnen hun argumenten om elkaar op afstand te houden langzaam af te brokkelen, en Luke realiseert zich dat de belofte aan zijn vriend hem op meer dan één manier tot het uiterste zal drijven. Hij zal zijn best doen om Finley te beschermen tegen onzichtbare bedreigingen, maar wie voorkomt dat hij zijn hart verliest?

de Parel

ISBN 978-94-93208-74-2

9 789493 208742